

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 431/2020
05.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца „BIN OIL“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Ана Матић Алимпијевић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Васовић, адвокат из ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3898/19 од 05.11.2019. године, у седници одржаној дана 05.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3898/19 од 05.11.2019. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Вишег суда у Сремској Митровици П 1659/18 од 11.07.2019. године, у ставу првом изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности поступајућег суда. У ставу другом изреке обавезана је тужена да тужиоцу плати износ од 52.000,00 евра са законском затезном каматом од 02.09.2016. године до исплате, све у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. У ставу трећем изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 316.138,00 динара, а у ставу четвртом изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3898/19 од 05.11.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Вишег суда у Сремској Митровици П 1659/18 од 11.07.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену и дозвољену ревизију из свих законом прописаних разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама одређеним чланом 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), па је утврдио да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју

ревизијски суд пази по службеној дужности. Указивање тужене на битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку и на битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. Закона о парничном поступку не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. тачка 1, 2. и 3. истог закона. Идентичан закључак важи и у погледу навода ревизије којима се побија чињенично стање, сходно члану 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у пословном односу са друштвом „Футурепринт“ д.о.о. Нова Пазова у периоду од 2007. године до 2012. године. Ово друштво је имало дуговање према тужиоцу, па је током 2014. године учињено савјешње дуга и том приликом је договорено да тужена, као већински члан и директор дужника, приступи дугу према тужиоцу у својству физичког лица. Дана 23.06.2014. године закључен је уговор о преузимању дуга у писаној форми, којим се тужена обавезала да дуг привредног друштва „Футурепринт“ д.о.о. Нова Пазова, до износа од 52.000,00 евра, исплати тужиоцу у року од 24 месеца рачунајући од 01.09.2014. године. Тужена није испунила обавезу по овом уговору, сматрајући да није дужник по слову уговора, већ је исти закључен у име и за рачун друштва чији је директор и чијим печатом је оверила тај правни посао уз свој потпис.

Код напред утврђеног чињеничног стања нижестепени судови на основу чланова 17, 262. став 1. и 451. Закона о облигационим односима изводе закључак да је тужбени захтев основан.

По становишту Врховног касационог суда, ревизија тужене није основана.

Правилно су нижестепени судови интерпретирали и применили члан 451. Закона о облигационим односима у коме је прописано да уговором између повериоца и трећег, којим се овај обавезује повериоцу да ће испунити његово потраживање од дужника, трећи ступа у обавезу поред дужника. У конкретном случају, уговором од 23.06.2014. године тужена се обавезала према тужиоцу (повериоцу) да исплати дуг дужника „Футурепринт“ д.о.о. Нова Пазова у износу од 52.000,00 евра. Обавеза тужене по том основу је самостална у односу на главног дужника, па како по доспелости није платила наведени дуг, то је правилном применом материјалног права обавезана на испуњење уговора.

Неосновани су ревизијски наводи да је тужена обавезу по уговору о приступању дугу преузела у име и за рачун привредног друштва, чији је директор и члан, а не у своје лично име, то јест као физичко лице. Тачно је да је на наведеном уговору тужена утиснула и печат друштва „Футурепринт“ д.о.о. Нова Пазова. Међутим, на тај начин није могла преузети обавезу у име и за рачун заступаног правног лица јер приступање дугу, поред повериоца и дужника, претпоставља и постојање трећег лица - приступиоца дугу. Не може се, дакле, приступити сопственом дугу. У прилог постојања пасивне легитимације тужене указују и наводи законског заступника тужиоца, да је тужена према ранијем усменом споразуму гарантовала за обавезе свог привредног друштва, али и околност да је тужена у уводу уговора од 23.06.2014. године наведена као уговарач - приступилац дуг по том правном послу. Следи изложеног, нема дилеме да је тужена овај уговор закључила у своје име и за свој рачун, а не у име и за рачун правног лица.

Такође, неосновани су наводи ревизије да је овом предмету требало да суди привредни суд, а не суд опште надлежности. У конкретном случају не стоји било који основ за заснивање надлежности привредног суда по члану 25. Закона о облигационим односима. Тужена је физичко лице и само изузетно може бити странка у спору пред привредним судом, што овде није случај. Околност да је приступила дугу привредног друштва не може бити од утицаја на стварну надлежност у овом спору, јер је тужена ради испуњења самосталне уговорне обавезе, као физичко лице.

Нису од утицаја ни наводи ревизије да је одредба члана 3. уговора о приступању дугу непуноважна, будући да тужилац тужбом није ни тражио затезну камату за период на који се ова уговорна погодба односи. При том, чак и да је ова одредба уговора недозвољена, то не би водило ништавости целог уговора у смислу члана 105. став 1. Закона о облигационим односима, јер се односи на споредно давање - затезну камату.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић